

*

בעוד נפשי מבקשת למוות
 נטפלים בה זרעי תעופה
 כאינם יודעים דבר וחציו בהלכות העצבות
 למוות היא מבקשת
 והם מבקעים בה כנפי מצנחים
 נכונים להרחיק מסעם משרשי
 הרקב, לפרות
 ולרבות עד מאוד מאוד

*

כל הימים סוככת שאלה
 כזבובת ארוות
 והסוסים גדולים ועומדים ולא עונים
 ובולי העץ בגדר כבדים ועומדים ולא עונים
 והשדות רחבים ועומדים
 משעשעי שמי

רוזלוציה

אני החלוד האטי הנמתח
 בין קצות הימים להבדיל
 חול מחול
 לקדש כחלפצעמוניות זעירות בעשב
 לחנות במרוח הזך של נגון רסיסי
 אבק מזדהר
 אני העסיס הרירי החבוי
 בנבכי קונכיה
 אל פסגת חלוק נחל
 גומאת דרך שואפת
 לאפס חלקי זמן
 לאיין-שעור

מעיין קרשן, ילידת 1976, מתגוררת בתל-אביב

נתקלתי בשיר רב יופי

דין אהרוני

*

על קו המים צידים בחליפות
 ואני עירמה והם חותכים ומקלפים
 ומתמקחים על פונה
 אני מגנה זה
 העור שלי אם
 תחליפו מה
 ישאר

כל ההיסטוריה האנושית של האישה כאובייקט מיני של גברים מתעוררת כאן לחיים בתמונת חלום אחת, ברורה, קצרה וחדה כתער. בשר האישה כמטרה, המרדף, הרחיקה האלימה אל קו המים, תחושת חוסר האונים, העירום, הפגיעות, המצב החשוף, הסכנה. ההתמקחות המנוכרת שלהם על גופה שנמצא על הכוונת כמו בתמונה רחוקה, בעור היא, האישה, המושא למבטיהם ולכוונותיהם הטורפניות, מכותרת בהם, אין לה לאן לברוח, נמצאת מצב הכי פגיע ומגנה על עורה בתחינה אחרונה. עוד רגע יפשטו אותו מעליה וכלום לא יישאר - מלבד שיר נפלא.

בשיר 'ירושלים' (עמ' 82), שיש לקוראו במקביל או בסמוך להתבוננות בתמונתה ה'צבעונית' של המשוררת על כריכת הספר, מוצגת העיר על מכלול פגמיה וחסרונותיה כאישה סקסית: "ירושלים מתיישבת מולי בזו העת/ כבקעה מהשיר 'תתלים' של וולך/ בחיטוב/ רגל על רגל בנות צורה ברורה/ של עיצוב". ירושלים מוצגת כבעלת שיער שחור, גבות עבותות, שיניים עקומות, קמוטה סביב לעיניה וסובלת מקטרקט. המשוררת מלטפת ומחבקת את פגמי העיר, גאה בהם במין גאוה שנהירה רק לה. שפשרה מתבהר רק בסוף השיר שבו היא מצהירה כי היא עצמה ירושלים: "ונזכרת: שאמרת לי 'כשאני אומר בחוץ לארץ/ אני בא מירושלים - זה נשמע מטאפיזי/ רציני מאוד להיות/ קוסמופוליטי כמוך'/ ענית לי/ היאך יירדני? אני באה מירושלים/ אני ירושלים".

◆